

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4704/2022
11.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Црњански, адвокат из ..., против туженог ЈКП ГСП „Београд“ Београд, чији је пуномоћник Владимир Лучић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5051/21 од 08.04.2022. године, у седници одржаној 11.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5051/21 од 08.04.2022. године, као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5051/21 од 08.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2996/20 од 13.04.2021. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у готовом новцу, за период од новембра 2018. године до септембра 2020. године исплати појединачно опредељене износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе означено у садржају тог става. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике у висини предвиђене и исплаћене накнаде за трошкове исхране на раду која се исплаћује у боновима, за период од новембра 2018. године до септембра 2020. године исплати појединачно опредељене износе, са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе означено у садржају тог става. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 28.766,00 динара са законском затезном каматом од дана када наступе услови за извршење до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5051/21 од 08.04.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члану 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивње о ревизији, као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Према разлозима побијане другостепене пресуде тужиоцу је досуђена разлика између утврђене висине накнаде трошкова за исхрану у току рада, предвиђене Колективним уговором туженог и накнаде која му је по том основу исплаћена у спорном периоду. Утврђењо је да уговорена висина накнаде представља нето износ накнаде, који се као такав има у целости исплатити тужиоцу.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована побијана другостепена пресуда, Врховни суд је становишта да нема основа да се дозволи одлучивање о посебној ревизији туженог о наведеном правном питању. Запослени у складу са чланом 118. став 1. тачка 5. Закона о раду имају право на накнаду трошкова за исхрану у току рада, а висина трошкова мора бити изражена у новцу. Без обзира на установљен бруто принцип зараде, која у складу са чланом 105. Закона о раду, у себи садржи порезе и доприносе који се плаћају из зараде, појединачне одредбе колективних уговора и уговора о раду тумаче се онако како су дефинисане, односно онако како гласе. Бруто принцип зараде подразумева да зарада у себи садржи порезе и доприносе, при чему се у уговору о раду и дугим релевантним актима увек наводи и нето износ зараде. У ситуацији када се у актима послодавца не наведе конкретан новчани износ који се по одређеном основу има исплатити запосленом, не може се на штету запослених закључити да је реч о уговореном бруто износу.

Имајући наведено у виду, Врховни суд налази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, као ни за уједначавањем судске праксе. С обзиром да нису испуњени ни други услови које члан 404. став 1. ЗПП прописује као предуслов за дозвољеност одлучивања о посебној ревизији, то је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог у складу са чланом 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа, о дозвољености ревизије одлучује се на основу члана 403. став 3. истог закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Тужбу ради исплате тужилац је поднео 04.12.2020. године, а вредност предмета спора је 68.321,50 динара.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то следи да ревизија туженог није дозвољена, на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведних разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић